

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

Καλή σύμπτωση, τώρα πού δημοσιεύεται στὸν τόμο αὐτὸν τῶν Μακεδονικῶν ἀπὸ τὸν κ. Ν. Δελιαλῆ ἡ διαθήκη τοῦ Ὁσίου Νικάνορος,¹ νὰ βρεθῆ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Ὁσίου. Τὴ δημοσιεύω λοιπὸν ὡς συμπληρωματικὴ πληροφορία στὴν πάρα πάνω ἐργασία.

Ἡ εἰκόνα ἀνήκει στὴν ἰδιωτικὴ συλλογὴ τοῦ γιαιτροῦ κ. Χρήστου Ἀναγνωστάκη, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλη προθυμία ἐπέτρεψε τὴ δημοσίευσή της. Καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ. Ἡ εἰκόνα εἶναι διαστάσεων 0,27 x 0,63. Εἶναι ζωγραφισμένη πάνω σὲ παννὶ κολλημένο σὲ σανίδα. Ζωγραφισμένο πλαίσιο χρώματος καφέ, πλάτους 0,02, περιβάλλει τὶς ἄκρες τῆς εἰκόνας, καθὼς καὶ ἓνα δευτέρου χρυσοῦ, πλάτους 0,01. Στὴν εἰκόνα αὐτὴ εἰκονίζεται ὁ Ὁσιος Νικάνωρ μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Μόδεστο δεξιὰ του (ἀριστερὰ ὡς πρὸς τὸν θεατὴ) σὲ σκουρωπὸ γαλάζιο ἔδαφος. Ὁ Ὁσιος Νικάνωρ φορεῖ βυσσινὶ στιχάριο (ποδήρη χιτῶνα), τὸ λευκὸ ἀγγελικὸ σχῆμα τοῦ μεγαλοσχῆμου μοναχοῦ καὶ ἡγουμενικὸ μανδύα χρώματος καφέ, πού ποροῦται στὸ στῆθος καὶ κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα μὲ δυὸ κοσμήματα σὰν ρόδακες. Στὸ κεφάλι φέρει μαῦρο ἐπανωκαλύμμαυχο μὲ τρεῖς σταυροὺς ἄσπρους, ἓνα στὸ μέτωπο μεγαλύτερον καὶ μὲ ταινία στὴ βάσιν του, καὶ ἀπὸ ἓνα μικρότερον σὲ κάθε ὄμο. Μὲ τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ συγκρατεῖ τὴ χρυσοποίκιλη ἡγουμενικὴ ράβδο, πού ἀκουμπᾷ στὸ δεξιό του ὄμο καὶ στηρίζεται λοξὰ στὸ ἔδαφος κοντὰ στὸ ἀριστερὸ του πόδι. Μὲ τὸ δεξί του χέρι εὐλογεῖ καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ κρατᾷ τὸ ὁμοίωμα ἐκκλησίας μὲ τροῦλλο, ὡς κτήτωρ τῆς μονῆς πού ἦταν, καθὼς καὶ ἓνα κομποσκοίνι. Εἶναι μελαχροινὸς μὲ ἔντονα χαρακτηριστικά. Πάνω ἀπὸ τὸ φωτοστέφανο ἡ ἐπιγραφή μὲ κεφαλαῖα «Ὁ Ὁσιος Νικάνωρ».²

¹ Ν. Δελιαλῆ, Ἡ διαθήκη τοῦ Ὁσίου Νικάνορος τοῦ Θεσσαλονικέως, Μακεδονικά, τόμ. Δ', Θεσσαλονίκη 1957, σελ. 416 - 425.

² Παραλλαγὴ τῆς εἰκόνας αὐτῆς εἶναι ἡ τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου Νικάνορος στὸν γυναικωνίτη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης, πού παριστάνει τὸν ὄσιο νὰ στηρίζεται μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι σὲ βακτηρία καὶ νὰ κρατᾷ στὸ ἀριστερὸ εἰλητάριο μὲ τὴν ἐπιγραφή· «Φεῦγε μοναχὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ σώζου». Τὴν εἰκόνα αὐτὴν, μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης, σχεδιάζει νὰ τὴν δημοσιεύσῃ ὁ κ. Δελιαλῆς.

Ὁ Ἅγιος Μόδεστος φορεῖ σκοῦρο γαλάζιο στιχάριο, χρυσὸ ἐπιτραχήλιο κοσμημένο μὲ μαῦρες βλαστόσπειρες, χρυσὸ ἐπιγωνάτιο, φαιλόσιο χρώματος καρμινίου καὶ τὸ ὠμοφόριον τὸ μέγα. Στους καρπούς τῶν χειρῶν φέρει ἐπιμανίκια. Μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ ἐὺλογεῖ καὶ μὲ τὸ σκεπασμένο ἀπὸ τὸ φαιλόσιο ἀριστερὸν κρατᾷ τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ἐμφανίζεται ὡς πολὺ γέρον, κατὰ τὴν παράδοση,¹ μὲ μεγάλο μέτωπο μὲ πολὺ ἐξέχοντα τὰ μῆλα τοῦ προσώπου, τριγωνικὸ πρόσωπο καὶ γένι ἀραιὸ μὲ μακρεῖς μύστακες. Πάνω ἀπὸ τὸ φωτοστέφανο ἡ ἐπιγραφή μὲ κεφαλαῖα «Ὁ Ἅγιος Μόδεστος».

Ὁ Ὅσιος Νικάνωρ² εἶναι ὁ ξακουστὸς θαυματουργὸς μοναχὸς τῆς Λυτικῆς Μακεδονίας, ποὺ ἵδρυσεν τὸ γνωστὸ μοναστήρι τῆς Ζάβορδας καὶ ἔκτισεν καὶ τὴν ἐκκλησίαν του³ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος πάνω στὸ Καλλίστρατο ὄρος τῆς ἐπαρχίας τῶν Γρεβενῶν. Ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ λεγόταν Νικόλαος. Ὅταν οἱ πλούσιοι γονεῖς του πέθαναν, μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀσκήτευε ἐν μέρει τῆς Κοζάνης. Τότε πολλοὶ πῆγαν κοντὰ του, γιὰ νὰ ἀσκητεύουν καὶ νὰ ἀκούσουν τὸ λόγο του. Μιὰ νύχτα, στὸν ὕπνο του, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη πὼς πρέπει νὰ πάη νὰ βρῇ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸ βουνό. Σὰν ἀνέβηκε λοιπὸν στὸ Καλλίστρατο ὄρος, κοντὰ σὲ κάτι ἐρείπια, βρῆκε τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ Σωτῆρος καὶ τότε ἐκεῖ ἔκτισεν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ μοναστήρι μὲ τὴ βοήθεια δύο πλουσίων μαθητῶν του ἀπὸ τὴν Κοζάνη.

Ἡ ὄσια ζωὴ του, ἡ καλὴ διοίκηση τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τὰ θαύματά του ἄπλωναν τὴ φήμην τῆς μονῆς.

Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου⁴ δὲν ἀναφέρει τίποτα σχετικὸ μὲ ἴαση ζώων ἐκ μέρους τοῦ Ὁσίου Νικάνορος. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μοναστήρι ἦταν σὲ περιοχὴ ὄρεινῃ καὶ θὰ ἦταν πολυσύχναστο ἀπὸ τοὺς ζωοτρόφους, φυσικὸ εἶναι νὰ ἐπικαλοῦνταν αὐτοὶ τὴ χάριν του, ὅταν ἀρρώσταιναν τὰ ζῶα. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι

¹ Διονουσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ, Ἐρμηνεία τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ἐκδ. Παπαδοπούλου · Κεραμέως, Πετρούπολις 1909, σελ. 155 καὶ 268.

² Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Συναξαριστῆς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἑνιαυτοῦ, Ζάκυνθος ΑΩΞΗ, τόμ. 2, σελ. 228. Μ. Γαλανοῦ, Οἱ βίοι τῶν ἁγίων, Ἀθήναι 1950, ἐκδ. 2, τεῦχος Η', σελ. 36 - 39. Δήμου Ἰωάννου Τολιοπούλου, Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ τοῦ Καλλιστράτου ὄρει ἀσκήσαντος, Κοζάνη 1953, ὅπου καὶ ὁ βίος καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, σελ. 25 καὶ ἐξ. Γιὰ τὶς παλαιότερες ἐκδόσεις τῆς Ἀκολουθίας, βλ. L. Petit, Bibliographie des ακολουθies grecques, Bruxelles 1926, σελ. 205 κ.ἐ. Ὁ βίος ἔχει ἀνατυπωθῆ ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τῆς Ἀκολουθίας ποὺ ἔγινε ἐν Βενετίᾳ τὸ 1774 στοῦ Κ. Δουκάκη, Μέγας Συναξαριστῆς, σ. 124-138.

³ Ἡ κτητορικὴ ἐπιγραφή μᾶς δίδει τὴ χρονολογία 1534. Βλέπε Ν. Δελιαλή, Ἡ διαθήκη τοῦ Ὁσίου Νικάνορος, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 416.

⁴ Μ. Γαλανοῦ, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 36 - 39. Δ. Τολιοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 25 - 46.

ἡ φήμη αὐτὴ τοῦ ἁγίου ὡς θαυματουργοῦ θὰ ἀναπτύχθηκε μετὰ τὸν θάνατό του¹, γιὰ τὸ βίος του λέει ὅτι τὰ λείψανά του, ἡ κάρρα του, ἦσαν θαυματουργά. Ἡ παράδοση² λέει ἀκόμα ὅτι καὶ οἱ Τοῦρκοι Βαλαάδες (ἔξιλαμισθέντες Χριστιανοί) ἔφεραν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικάνορος κάθε φορὰ, ποὺ ἔπεφε θανατικὸ στὰ ζῶα τους, καὶ γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρόσφεραν ζῶα στὸ μοναστήρι. Στὸν παρακλητικὸ κανόνα τοῦ Ὁσίου Νικάνορος³ ὑπάρχουν εὐχὲς γιὰ τὶς ἑβδομηντα δύο ἀσθένειες τῶν ζώων,⁴ καθὼς καὶ μιὰ, ποὺ ἀποδίδεται στὸν ὅσιον Νικάνορα: νὰ καταβιβάσωσι γάλα⁵.

Ὁ Ἅγιος Μόδεστος εἶναι ὁ γνωστὸς ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, θαυματουργὸς ἅγιος καὶ ἐναντίον τῆς ἐπιζωοτίας.⁶

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ ἀνωτέρω γίνεται ἀσφαλῶς φανερὸ γιὰ ποῖον λόγο οἱ δύο ἅγιοι εἰκονίζονται μαζύ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο θαυματουργοὶ κατὰ τῆς ἐπιζωοτίας.

Ἡ εἰκόνα δὲν εἶναι χρονολογημένη, οὔτε ἔχει καμμιά ἄλλη ἔνδειξη, ἂν π.χ. ἔγινε κατὰ παραγγελία κάποιου πιστοῦ.

Καθὼς ὁμοῦς τὸ μοναστήρι ἦταν τόσο ξακουστό, προσεῖλκε ἐκτὸς ἀπὸ

¹ Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται 7 Αὐγούστου.

² Μ, Κ α λ ι ν δ έ ρ η, Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆ Δυτ. Μακεδονία χρόνων Τουρκοκρατίας, Πτολεμαῖς 1940, σελ. 53.

³ Κανὼν παρακλητικὸς τοῦ ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ. Β' ἔκδ. ὑπὸ Εὐαγγέλου Πράππα. Κοζάνη 1947, σελ. 23.

⁴ Κανὼν παρακλητικὸς, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 18 - 19. Ἔτι δεόμεθα τὸν Θεὸν τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερουβείμ. Ἐπάκουσον μου τοῦ ἀναξίου δούλου σου, καὶ ρῦσαι τὰ ποιμνία τῶν δούλων σου τούτων τῶν επικαλούντων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον δι' ἐμοῦ τοῦ δούλου σου καὶ ρῦσαι αὐτὰ ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δύο παθημάτων ἀπερ βλάπτουσι τὰ ποιμνία καὶ βουκόλια. Ἀπὸ τοῦ διαβόλου περιεργειῶν καὶ πάσης βλάβης, ἀπὸ φθόνου, ἀπὸ ζήλου, ἀπὸ κρῆνης, ἀπὸ ρίψεων παίδων, ἀπὸ μαγείας, ἀπὸ φαρμακώσεως κακῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ αἰμάξεως, ἀπὸ πληγώσεως στομάτων, ἀπὸ χειλέων, ἀπὸ δυσεντερίας, ἀπὸ σπλήνης, ἀπὸ φληγισμοῦ, ἀπὸ φλέβας, ἀπὸ βδελεασμοῦ, ἀπὸ χολέρας, ἀπὸ ψώρας, ἀπὸ λούθρακος, ἀπὸ κροτηνισμοῦ, ἀπὸ ἀσηφίδας, ἀπὸ δαιμονίου, ἀπὸ ἐκθλίψεως, ἀπὸ σκοτοφλίας, ἀπὸ τρονισμοῦ, ἀπὸ δυσουρίας, ἀπὸ τρισουρίας, ἀπὸ στενογάδας, ἀπὸ ἐξοχάδας, ἀπὸ λερηλιασμοῦ, ἀπὸ πυρετοῦ, ἀπὸ ἀδιστάκτου, ἀπὸ μολνισμοῦ μύξας, ἀπὸ περιεργείας κακῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ σκοτολήψεως, ἀπὸ φλεγονισμοῦ, ἀπὸ γοργορισμοῦ, ἀπὸ λαιμοσκοτώσεως, ἀπὸ γλωσσοπονίας καὶ οὐρανίσκου, ἀπὸ ὀδόντων ἀγριακοῦ, ἀπὸ χολῆς, ἀπὸ σκορδαισοῦ, ἀπὸ βράσεως, ἀπὸ ὕδατος βλαβεροῦ, ἀπὸ νομῆς δολεραῶς, ἀπὸ θηρίων ἰοβόλων, ἀπὸ λύκων θηρός, ἀπὸ ἐρπετοῦ πονηροῦ, ἀπὸ χλόης ἀνιάτου, ἀπὸ κοιλίας πόνου, καὶ ἀπὸ παντὸς πόνου τῶν ἑβδομήκοντα δύο παθῶν τῶν κτηνῶν φυγέτωσαν ἀπὸ τῆς ποιμνῆς καὶ τῶν βουκόλων τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (δεῖνα) καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ποιμνίων.

⁵ Κανὼν παρακλητικὸς, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 23.

⁶ Συναξαριστής, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 369, καθὼς καὶ σελ. 436· εὐχὴ τοῦ ἁγίου Μόδεστου λεγομένη εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ λοιπῶν ζώων.

τοὺς πιστοὺς καὶ τεχνίτες, ὅπως ἔχομε τὴν μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου Ζωγράφου ἀπὸ τὰ Γιάννενα: «*Ἐγὼ ὁ τῶν εἰκονογράφων ἐλάχιστος, Ἰωάννης Ζωγράφος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, ὁποῦ εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν μονὴν ἐνδιατρίψας*», ποὺ θέλοντας νὰ κἀνὴ μὴ θεάρεστη πράξη καὶ σὰ μνημόσυνο δικό του, ἀποφασίζει νὰ ξαναγράψῃ σὲ νέο κώδικα ὄλα τὰ ὄνόματα τῶν ἀφιερωτῶν ἀπὸ τὸν παλιὸ χαλασμένο κώδικα τῆς μονῆς, ὅταν ἐπεσκέφθηκε τὸ μοναστήρι κατὰ 1692¹.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι σὲ πολλὲς ἐκκλησίες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ὑπάρχει πλῆθος εἰκόνων 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, ποὺ ἔχουν ἄλλες μονάχα χρονολογία καὶ ἄλλες ὄνομα, τόπο καταγωγῆς ζωγράφου καὶ χρονολογία², ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς βοηθήσουν ἴσως γιὰ τὴ χρονολόγησι τῆς εἰκόνας αὐτῆς τοῦ ἁγίου Νικάνορος, ἀλλὰ ὅσο ξέρω, ἐγὼ τουλάχιστο, δὲν εἶναι δημοσιευμένες οὔτε καὶ εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ δῶ μερικὲς ἀπὸ αὐτές. Σημειῶνω λίγα παραδείγματα³ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Καλινδέρη, ὅπου ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου, ὁ τόπος του καὶ ἡ χρονολογία. Στὰ *Ζιουπάνια* (ν. Πεντάλοφος), στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου, ὑπάρχει ἐπιγραφὴ *ἀνιστορήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναός... διὰ χειρὸς Κωνσταντίνου καὶ Μιχαὴλ ἐκ χώρας Χιονάδες ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1779*. Στὸ χωριὸ *Ντόλο* (ν. Βυθός), στὴν ἐκκλησία Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὑπάρχει εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μὲ τὶς ὑπογραφὰς τῶν ἀνωτέρω ζωγράφων καὶ χρονολογία 1764. Στὴν κωμόπολη *Κωνσταντινικου* (ν. Αὐγερινός), στὴν ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὑπάρχει εἰκόνα τοῦ Προδρόμου μὲ ὑπογραφὴ: *διὰ χειρὸς Κωνσταντίνου ἀψῆγ' [1763] ἐκ Κώμης Χιονάδες*. Στὴν *Σέλιτσα* (ν. Ἐράτυρα), στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου βρίσκεται εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μὲ τὴν ὑπογραφὴ: *διὰ χειρὸς Νικολάου 1796*. Στὸ χωριὸ *Λούβρη*, στὴν ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰκόνα τῆς Παναγίας *παρὰ χειρὸς Ἰωάννη 1785*. Στὸ χωριὸ *Λουκόμι*, στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐπιγραφὴ... *ἀνιστορήθη ὁ ναός... ἔτους 1725 διὰ χειρὸς Ἰωάννου ἐκ Μετσόβου*. Στὴν κωμόπολι *Βλάτση*, στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, σὲ εἰκόνα Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου... 1819 *διὰ χειρὸς Ἰωάννου καὶ Μιχαὴλ ἐκ Κώμης Μπάτζη*. Σὲ εἰκόνα Ἁγίου Γεωργίου 1849 *ἔγραψεν ζωγράφος Παπαζήκος ἐκ Ζελίτζης*. Στὴν ἐκκλησία τοῦ Προφήτη Ἡλία, σὲ εἰκόνα Ἰησοῦ στὸ εἰκονοστάσιο: 1802 *διὰ χειρὸς Λαζάρου ἐξ Ἄνω Σουδενόν*. Στὸ χωριὸ *Σιαρμπάρες* (ν. Βελανιδιά), στὴν ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, σὲ εἰκόνα Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου: *χειρὶ Παπαζήκου ἐκ Σελίτζης 1836*. Σὲ ἄλλη εἰκόνα Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου: *χειρὶ Ἰωάννης Μ.*

¹ Κ α λ ι ν δ έ ρ η, Γραπτὰ μνημεῖα, ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 57.

² Κ α λ ι ν δ έ ρ η, Γραπτὰ μνημεῖα, ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 26 καὶ 27.

³ Κ α ν ι ν δ έ ρ η, Γραπτὰ μνημεῖα, ἔνθ' ἄνωτ. σελ. 26 καὶ 27.

Σαμαρινέος 1864. Στο χωριό Βελίστι Ἀνασελίτσης, στην ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, σὲ εἰκόνα Τριῶν Ἱεραρχῶν : 1851 Ἰουνίου 16 Γ.Μ.Ζ. ἐκ Σελίτζης. Καὶ στὸ εἰκονοστάσιο, σὲ εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Γεωργίου : 1856 διὰ χειρὸς Δημητρίου ἐκ κόμης Σαμαρῖνης.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω παραδείγματα βλέπομε πὼς ὑπῆρχαν πολλοὶ ζωγράφοι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς περιοχῆς, κυρίως ἀπὸ τὰ σύνορα μὲ τὴν Ἠπειρο. Γι' αὐτὸ μὲ μεγάλη πιθανότητα μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς καὶ ὁ ζωγράφος, ποὺ ζωγράφησε τὴν εἰκόνα αὐτὴν τοῦ ὁσίου Νικάνορος πρέπει νὰ ἦταν ἢ κάποιος τοπικὸς ζωγράφος, ποὺ νὰ εἶχε σχέση μὲ τὴν Ἠπειρο καὶ τὴν περιοχή Ληνοτοπίου, ἢ νὰ ἦταν ἀπὸ τὰ Γιάννενα, γνωστὸ κέντρο γιὰ τὴ ζωγραφικὴ καὶ ξυλογλυπτικὴ.¹

Ἡ εἰκόνα διατηρεῖται σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση. Ἡ τέχνη της δὲν δείχνει ἐντελῶς λαϊκὸ ζωγράφο. Οἱ λεπτὲς φωτοσκιάσεις τῶν προσώπων καὶ ἡ πτυχολογία φανερώουν τεχνίτη ἀνεπτυγμένο. Καταφανὴς εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ προσπάθειά του νὰ ἀποδώσῃ τὴν διαφορετικὴ ἡλικία κάθε ἁγίου. Ὁ ἅγιος Νικάνωρ παριστάνεται ὡς ἓνας μεσήλιξ ἀκμαῖος. Ὁ ἅγιος Μόδεστος εἶναι γέρος, ἔχει ἰσχνὸ πρόσωπο, βαθυλωμένα μάτια καὶ ἀραιὰ ἄσπρα μαλλιά, ποὺ ἀποδίδονται μὲ λεπτὲς πινελιὲς σὲ σκοῦρο βάθος, γιὰ νὰ μὴ μερδευτοῦν μὲ τὸ φωτοστέφανο. Παρόμοια εἶναι ζωγραφισμένα καὶ τὰ γένηα του. Τὰ στόματα ἀποδίδονται μὲ μιὰ ἐλεύθερη πινελιά γιὰ τὸ κάτω χεῖλος καὶ μὲ μιὰ λεπτότερη γιὰ τὸ ἐπάνω. Τὰ πυκνὰ μακρὰ γένηα τοῦ ὁσίου Νικάνορος ἔχουν κάπως φωτεινότερες ἀνταύγειες. Ὁ τεχνίτης ὅμως δὲν θὰ ὑπελόγιζε καλὰ τὶς ἀναλογίαις τῶν μορφῶν πάνω στὴ σανίδα καὶ ἔτσι παρουσιάζονται τὰ πόδια πάρα πολὺ κοντά. Πρέπει ὅμως νὰ ἦταν καλὸς τεχνίτης, γιὰτὶ δὲν μιμεῖται πιστὰ παλιότερα πρότυπα καὶ ἔχει ἐλευθερία στὴν ἐκλογή τῶν χρωμάτων του. Δίνει τὶς μορφὲς ὅπως τὶς αἰσθάνεται αὐτὸς στὴν ἐποχὴ του καὶ στὴν περιοχή του.

Ἀπὸ τὴν τέχνη λοιπὸν τῆς εἰκόνας καὶ ἀπὸ τὶς πολλὲς πληροφορίες γιὰ ζωγράφους στὸ 18^ο καὶ 19^ο αἰῶνα στὴ Δυτικὴ Μακεδονία μποροῦμε μὲ μεγάλη πιθανότητα νὰ τὴ χρονολογήσωμε στὰ τέλη τοῦ 18ου ἢ ἀρχὲς 19ου αἰῶνος.

ΛΟΥΙΖΑ ΣΥΝΔΙΚΑ - ΛΑΟΥΡΔΑ

¹ Ὁ καθηγητὴς μου κ. Ξυγγόπουλος, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ διαλεῦσάνη μερικὲς ἀπορίες σχετικὰ μὲ τὴ χρονολόγησι τῆς εἰκόνας, μοῦ ὑπέδειξε αὐτὴ τὴν περιοχή ὡς πολὺ γνωστὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ ὀνόματα ζωγράφων καὶ ἰδίως τοιχογράφων στὰ τέλη τοῦ 18ου καὶ ἀρχὲς 19ου, ὅποτε καὶ ἐκεῖνος τοποθετεῖ τὴν εἰκόνα. Θεομὰ τὸν εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ δῶ. Γιὰ τοὺς ζωγράφους τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Δ. Μακεδονίας βλ. τὴν περιληπτικὴν ἐργασίαν τοῦ Μ. Χατζηδάκη, Contribution à l'étude de la peinture postbyzantine, στὸ περιοδικὸν L' Hellenisme Contemporaine, τεύχος Μαΐου 1953, σ. 212 καὶ στὴ βιβλιογραφία σ. 218.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Νικάνορος.